

Arrest

nr. 182 945 van 27 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2016 tot weigering van de aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005 en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afwijzing van een aanvraag tot gezinshereniging.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 30 september 2004 door het hof van beroep te Gent veroordeeld tot een gevangenisstraf van vier jaar wegens mensenhandel.

1.2. De minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 oktober 2005 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een ministerieel besluit tot terugwijzing. Dit besluit, dat verzoeker op 31 oktober 2005 ter kennis werd gebracht, trad in werking op het ogenblik van de invrijheidstelling van verzoeker.

1.3. Verzoeker, die zijn straf had uitgezeten op 9 oktober 2008, werd vervolgens administratief van zijn vrijheid beroofd met het oog op zijn verwijdering uit het Rijk en werd op 23 oktober 2008 gerepatrieerd naar Albanië.

1.4. Via een op 6 juli 2016 gedateerd schrijven diende verzoekers raadsman voor verzoeker, die naar België was teruggekeerd, een aanvraag tot gezinshereniging in. Verzoekers raadsman verwees hierbij naar artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en stelde dat de aanvraag ook diende te worden beschouwd als een verzoek tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 1 augustus 2016 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit van 13 oktober 2005 wordt afgewezen en de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om een gezinshereniging toe te staan niet wordt ingewilligd. Deze beslissingen, die verzoeker op 2 augustus 2016 werden ter kennis gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“Overwegende dat u op 13.10.2005 het voorwerp heeft uitgemaakt van een ministerieel terugwijzingsbesluit dat sinds 14.10.2008 in werking is getreden;

Overwegende dat een ministerieel terugwijzingsbesluit, krachtens de artikelen 26 en 46 bis van de wet van 15/12/1980, een verbod gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen omvat en voor het bestuur bijgevolg een obstakel vormt om u tot een verblijf toe te laten, zolang deze terugwijzingsmaatregel niet opgeschort of opgeheven werd of de termijn van 10 jaar niet verstreken is (cf. Raad van State, arrest nr. 218401 van 9 maart 2012);

Overwegende dat een aanvraag tot opheffing of schorsing van het ministerieel terugwijzingsbesluit pas zal kunnen worden ingediend nadat het uitgevoerd is, en dit vanuit het buitenland (bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post), overeenkomstig artikel 46bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat u geen enkele aanvraag tot opheffing of schorsing van het ministerieel terugwijzingsbesluit, overeenkomstig artikel 46bis, vanuit het buitenland ingediend heeft;

Bijgevolg kan in het kader van de gezinshereniging geen verblijfsaanvraag (bijlage 19ter) worden ingediend.

U moet gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat het ingestelde beroep onontvankelijk is.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Zoals uit het administratief dossier blijkt, maakt verzoeker het voorwerp uit van een MB tot terugwijzing van 10 jaar, beslissing die op 13.03.2005 werd genomen en op 14.10.2008 in werking is getreden.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoeker tegen dit MB geen annulatieberoep bij de Raad heeft ingediend, zodat het inreisverbod van 10 jaar thans definitief in het rechtsverkeer aanwezig is.

Zoals in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt, werd dat MB noch ingetrokken, noch opgeschort.

Artikel 1 van het MB luidt als volgt:

“Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

Daarom is het aan verzoeker minstens tot 13.10.2018 verboden om zich op het Schengengrondgebied te bevinden, ten gevolge van artikel 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest nummer 136.765 van 21 januari 2015, oordeelde de Raad als volgt:

“Het blijkt dat ook dat verzoeker, op het ogenblik dat hij onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. (...)

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. De exceptie van niet ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende te verwerpen.”

Verwerende partij verwijst verder naar een arrest van Uw Raad met nr. 166.186 d.d. 21.04.2016, waarin als volgt werd geoordeeld:

“Verzoeker kan, gelet op het ministerieel besluit van 7 april 2011 dat nog steeds volledige uitwerking heeft en te allen tijde op gedwongen wijze kan worden uitgevoerd als het nog geldingskracht heeft, dan ook geen voordeel halen uit een eventuele schorsing van het bevel om het grondgebied te verlaten dat besloten ligt in de bestreden beslissing (cf. RVS 19 december 2006, nr. 166.090).

(...)

In de mate dat verzoeker in het middel de schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM niet dient te worden onderzocht wanneer het vaststaat dat het beroep onontvankelijk is (cf. RVS 4 januari 2016, nr. 11.700 (c)). Verzoeker diende en dient zijn argumenten ter ondersteuning van zijn grief inzake artikel 8 van het EVRM kenbaar te maken ter ondersteuning van een aanvraag tot opschorting of intrekking van het ministerieel besluit tot terugwijzing.”

Verwerende partij verwijst eveneens naar een recent arrest van de Raad van State met nr. 235.596 van 9 augustus 2016 waarin gesteld werd dat een inreisverbod de gezinshereniging met een Belgisch kind verhindert.

Bijgevolg, is de vordering niet ontvankelijk.”

3.2. De Raad merkt op dat verweerder voorbijgaat aan het feit dat er twee bestreden beslissingen zijn. Er is enerzijds de beslissing waarbij verzoekers aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit van 13 oktober 2005 niet wordt ingewilligd en anderzijds de beslissing om verzoekers aanvraag tot gezinshereniging af te wijzen. Door te stellen dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van de beslissing waarbij zijn aanvraag tot gezinshereniging niet wordt ingewilligd, toont verweerder niet aan dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van de beslissing waarbij zijn aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit van 13 oktober 2005 wordt afgewezen. Verweerder kan derhalve niet worden gevolgd in zijn standpunt dat de vordering in haar totaliteit onontvankelijk is ingevolge een gebrek aan belang. Verweerder toont daarenboven door te verwijzen naar rechtspraak waarin wordt aangegeven dat een vreemdeling aan wie een besluit tot terugwijzing of een inreisverbod is betekend geen belang heeft bij het aanvechten van een bevel om het grondgebied te verlaten voorts geenszins aan dat verzoeker geen belang zou hebben bij de vernietiging van een beslissing waarbij een aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen. De Raad merkt tevens op dat in het arrest van de Raad van State van 9 augustus 2016 met nr. 235.596 niet kan worden gelezen dat dit rechtscollege zou hebben vastgesteld dat een vreemdeling die is onderworpen aan een ministerieel besluit tot terugwijzing in geen geval – en dus ook niet indien zoals in casu een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) wordt aangevoerd en

de aanvraag gezinshereniging gepaard ging met een aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing – een belang heeft bij de vernietiging van een beslissing tot weigering van een aanvraag tot gezinshereniging.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel, dat betrekking heeft op de beslissing waarbij zijn verzoek tot opheffing van het ministerieel besluit van 13 oktober 2005 wordt afgewezen, de schending aan van de artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen.

Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Verwerende partij dient zich bij het nemen van de beslissing niet alleen alle feiten correct en volledig vast te stellen, te waarderen en te interpreteren. Daarnaast dient zij zich ook van alle relevante gegevens op de hoogte te stellen.

2.

Verwerende partij baseert haar beslissing op grond van artikel 26 van de wet van 15.12.1980 (hierna Vw.):

Art. 26 Vw. :

‘De terugwijzings- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.’

Verwerende partij stelt dat de aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden ingediend zolang het ministerieel besluit dd. 13.10.2005 niet opgeheven of geschorst is.

Zulks is een foutieve interpretatie van artikel 26 Vw.

De Raad van State heeft reeds in 2 arresten gesteld dat als er geen uitdrukkelijke aanvraag tot opschorting of intrekking ingediend werd, maar wel een aanvraag tot regularisatie waarvan het doel is om een verblijfsrecht te bekomen, dan betekent dit dat de vreemdeling een herziening van de maatregel wenst en derhalve dat de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met alle elementen eigen aan de zaak (RvSt 08.06.2001, nr. 96244 – RvSt 17.02.2003, nr. 115983). Ook in geval van een lopend inreisverbod kan een aanvraag tot gezinshereniging op grond van Belgische minderjarige kinderen ingediend worden vanuit illegaal verblijf in België (RvV dd. 26.02.2016 nr. 139.567).

Bovendien dient verwerende partij ook rekening te houden met het feit dat verzoeker in de aanvraag tot gezinshereniging dd. 06.07.2016 tevens een aanvraag tot opheffing van het Ministerieel besluit indiende op grond van volgende motivatie:

‘In zoverre zou worden gesteld dat verzoeker nog steeds onderworpen is aan het Ministerieel Besluit tot terugwijzing dd. 13.10.2005 en/of het inreisverbod van 16.04.2016 dient te worden aangenomen dat onderhavig verzoek tot gezinshereniging met zijn Belgische kinderen, minstens impliciet, als een aanvraag tot opheffing van het respectievelijk Ministerieel Besluit tot terugwijzing enerzijds en het inreisverbod anderszijds moet worden beschouwd. In casu zijn er geen afdoende redenen voorhanden om verzoeker een gezinsleven met zijn Belgische partner en zijn Belgische kinderen te ontfangen.

In casu moet immers worden opgemerkt dat verzoeker op 30.09.2004 (reeds 12 jaar geleden) werd veroordeeld door het Hof van Beroep te GENT tot een gevangenisstraf van 4 jaar. Verzoeker heeft deze straf evenwel volledig uitgezeten en werd in 2008 naar Albanië gerepatrieerd. Verzoeker keerde hierop terug om bij zijn gezin te kunnen zijn.

Sinds de feiten waarvoor hij zijn vier jaar gevangenisstraf volledig heeft uitgezeten, kan verzoeker geen enkel ongunstig feit ten laste worden gelegd. Hij heeft zich sindsdien volledig conform de Belgische wetten en gebruiken gedragen.

Een weigering tot onderhavige verblijfsmachtiging en terugwijzing naar Albanië zou dan ook disproportioneel zijn met het oog op het recht op familiaal leven met zijn Belgische kinderen (art. 8 EVRM). Van zijn kinderen kan immers niet worden verwacht dat zij naar Albanië zouden gaan, alwaar zij geen enkele binding hebben, nu zij allen in België geboren zijn, de Belgische nationaliteit hebben en alhier schoollopen.

Er dient dan ook rekening gehouden te worden met artikel 8 EVRM en artikel 22 van de Grondwet.

Bovendien moet de aandacht gevestigd [...] worden op de wet van 26.05.2005 die voorziet dat een vreemdelingen die het ouderlijke gezag als ouder of voogd uitoefent over een kind dat op een regelmatige manier in België verblijft, tot minstens vijf jaar dient te zijn veroordeeld om hem te kunnen terugwijzen. In casu dient gewezen te worden op het feit dat de veroordeling van verzoeker 4 jaar bedroeg, zodat een beslissing tot terugwijzing uit het land in principe niet had mogen toegelaten worden.

Het ministerieel besluit tot terugwijzing, alsook het inreisverbod mag dan ook geen reden zijn om onderhavige aanvraag te weigeren.'

Verwerende partij heeft met deze redenen geen rekening gehouden en stelt enkel dat een aanvraag tot opheffing of opschorting van het Ministerieel Besluit overeenkomstig artikel 46bis Vw. enkel mogelijk zou zijn vanuit het buitenland via de diplomatieke of consulaire post.

Zulks is evenwel niet correct.

Artikel 46bis Vw. stelt immers:

§ 1. De burger van de Unie of zijn familieleden, bedoeld in artikel 40bis, § 2, kunnen ten vroegste na een periode van twee jaar nadat het koninklijk besluit tot uitzetting of het ministerieel besluit tot terugwijzing werd uitgevoerd, onder aanvoering van argumenten om te bewijzen dat er een wijziging in materiële zin is opgetreden in de omstandigheden die het besluit destijds rechtvaardigden, bij de gemachtigde van de minister een aanvraag indienen tot schorsing of opheffing van het betrokken besluit. § 2. Een besluit betreffende de bovenvermelde aanvraag wordt ten laatste binnen de zes maanden te rekenen vanaf de indiening van de aanvraag getroffen. De betrokken vreemdelingen hebben gedurende de behandeling van deze aanvraag geen recht van toegang of verblijf in het Rijk.

Het is duidelijk dat nergens in de wet vermeld staat dat verzoeker de aanvraag tot opheffing of schorsing van het ministerieel terugwijzingsbesluit vanuit het buitenland via de diplomatieke of consulaire post dient te doen.

Het feit dat verzoeker gedurende de behandeling van de aanvraag tot opheffing of schorsing geen recht van toegang of verblijf in het Rijk zou hebben, betekent niet dat hij de aanvraag niet kan indienen in België vanuit illegaal verblijf.

In casu had verwerende partij de aanvraag dd. 06.07.2016 dan ook als een (impliciet) verzoek tot opheffing van het ministerieel terugwijzingsbesluit moeten behandelen, hetgeen zij evenwel weigert te doen (schending van artikel 46bis Vw., alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel).

Dat de in het middel opgeworpen beginselen en wetsartikelen dan ook zijn geschonden en de bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

4.1.2. De Raad merkt op dat het niet betwist is dat verzoekers raadsman een onderbouwde aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005 aan verweerder ter kennis bracht. Verweerder oordeelde dat een dergelijke aanvraag enkel kan worden ingediend vanuit het

buitenland en dient te gebeuren via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Hij verwees in dit verband naar de artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet. Uit voormelde bepalingen kan evenwel niet worden afgeleid dat een aanvraag om machtiging tot verblijf enkel kan worden ingediend via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. In artikel 46bis van de Vreemdelingenwet is daarentegen uitdrukkelijk voorzien dat deze aanvraag moet worden ingediend *“bij de gemachtigde van de minister”*. Noch in artikel 26 van de Vreemdelingenwet, noch in artikel 46bis van dezelfde wet kan worden gelezen dat een aanvraag tot opheffing van een ministerieel besluit tot terugwijzing niet zou kunnen gebeuren vanuit België door de raadsman van een vreemdeling die is onderworpen aan een ministerieel besluit tot terugwijzing. Het gegeven dat verzoeker zich schuldig maakt aan banbreuk, door met miskenning van de bepalingen van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005 in België te verblijven doet aan het voorgaande geen afbreuk. Verweerder kan dit gegeven in aanmerking nemen bij de inhoudelijke beoordeling van het verzoek tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005, doch kan, op basis van de wetsbepalingen waarnaar hij verwijst, niet oordelen dat deze aanvraag niet rechtsgeldig of niet op ontvankelijke wijze werd ingediend.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder bij het nemen van de beslissing waarbij zijn aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005 wordt afgewezen de materiële motiveringsplicht heeft geschonden en een verkeerde toepassing maakte van de artikelen 26 en 46bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

Aangezien de eventuele schending van de overige aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur niet tot een ruimere vernietiging van de beslissing waarbij verzoekers aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005 wordt afgewezen kan leiden is een verder onderzoek niet vereist (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4.2.1. In een tweede middel, dat is gericht tegen de beslissing waarbij verzoekers aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen, voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“Uit de bestreden beslissing blijkt evenmin dat verwerende partij op enerlei wijze rekening heeft gehouden met de gezinssituatie van verzoeker, zoals beschermd onder artikel 8 EVRM.

De Raad van State aanvaardt dat het de bescherming van het gezins- en privéleven valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM (zie ondermeer RvS 18 februari 1998, nr. 71.921; RvS 26 juni 1987, nr. 28.239; EHRM 9 april 1996, Adegbie t./ Oostenrijk; EHRM 26 maart 1992, Beljoudi t./ Frankrijk). Weliswaar laat artikel 8.2 EVRM toe om uitzonderingen te maken op de bescherming van het privéleven wanneer dit nodig is voor de maatschappelijke orde, doch er wordt wel steeds verwacht dat de overheid daarbij een afweging maakt tussen de belangen van het individu (relatie partner en meer in het bijzonder de relatie met minderjarige Belgische kinderen) en de verblijfsweigerings.

Verwerende partij dient in haar motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd (cf. supra).

In casu is er geen dergelijke afweging gemaakt, zodat niet kan nagegaan worden of het proportionaliteitsbeginsel werd geëerbiedigd (schending van artikel 8 EVRM en de motiveringsplicht). Verwerende partij was nochtans op de hoogte van deze gegevens in het kader van de aanvraag tot gezinshereniging.

Verwerende partij had dan ook rekening moeten houden met het recht op eerbiediging van het privé -en gezinsleven (R.v.St. nr. 79.839, 21 april 1999, T.Vreemd. 1998, 336; RvS. nr. 70.427, 18 december 1997, RRD 1998, 122; RvS nr. 61.972, 25 september 1996, T.Vreemd. 1997, 31). Doordat nergens in de beslissing blijkt dat er weldegelijk rekening wordt gehouden met de familiale elementen, laat staan er een afweging gemaakt is in het licht van artikel 8 EVRM, miskent de bestreden akte haar motiveringsplicht (vgl. R.v.St. nr. 86.189, 23 maart 2000, APM 2000, 71).

Dat onderhavige procedure niet toelaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwisting zich in de plaats stelt van de administratieve overheid en alsnog een afweging in het licht van artikel 8 EVRM zou uitvoeren. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook dient te worden vernietigd.

In zoverre verwerende partij van oordeel zou zijn dat artikel 8 EVRM niet kan worden ingeroepen (quod non), beroept verzoeker zich ook op het Hof van Justitie-arrest Zambrano waarin gesteld wordt dat een weigering van verblijfsrecht een inbreuk is op de grondrechten van het Belgisch kind als Unieburger (artikel 20 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie). Dat de Belgische minderjarige kinderen van verzoeker immers door de bestreden beslissing niet toegelaten worden om met hun vader in België te leven."

4.2.2.1. De Raad stelt vast dat het niet ter discussie staat dat het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005 nog geldingskracht heeft. Zolang dit ministerieel besluit niet is opgeheven kan verzoeker geen recht op toegang tot het Belgisch grondgebied en dus ook geen recht op verblijf laten gelden. De erkenning van een recht op verblijf vereist namelijk niet enkel dat is voldaan aan de voorwaarden die zijn gesteld in de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet, maar ook de afwezigheid van een ministerieel besluit tot terugwijzing of van een andere maatregel die een inreisverbod inhoudt (cf. RvS 9 augustus 2016, nr. 235.596).

Gelet op de duidelijke bewoordingen van artikel 46bis, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, kan verzoeker ook tijdens de behandeling van zijn aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005 geen recht op toegang of verblijf laten gelden.

Gezien het feit dat de beslissing waarbij verzoekers aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen zijn verblijfssituatie niet wijzigt kan voorts niet worden geconcludeerd dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- gezins- of familielevens. Verzoeker wist dat hij gedurende tien jaar te rekenen vanaf de datum van zijn invrijheidstelling niet meer in het Rijk kon verblijven en kan zich niet beroepen op een onwettige verblijfssituatie. Er blijkt trouwens ook niet dat verzoeker enkel in België een gezinsleven zou kunnen hebben en uit artikel 8 van het EVRM kan geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Het gegeven dat verzoekers partner en kinderen in België verblijven impliceert in voorliggende zaak, waar verzoeker werd onderworpen aan een maatregel ter bescherming van de openbare orde die nooit werd aangevochten, dan ook niet dat er op verweerder een, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die zou verhinderen dat hij de ingediende aanvraag tot gezinshereniging afwijst.

Artikel 8 van het EVRM zelf legt verweerder voorts geen motiveringsverplichting op en deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een proportionaliteitstoetsing werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

4.2.2.2. In zoverre verzoeker nog lijkt te willen aangeven dat de beslissing waarbij zijn aanvraag tot gezinshereniging wordt afgewezen de belangen van zijn kinderen schaadt kan het volstaan te duiden dat het beroep niet mede in naam van zijn kinderen werd ingediend en niet blijkt dat hij een persoonlijk belang heeft bij dit middel. Daarenboven moet worden gesteld dat uit het arrest Zambrano (HvJ 8 maart 2011, C-34/09) niet kan worden afgeleid dat verweerder niet zou vermogen aan te geven dat een aanvraag tot erkenning van een recht op verblijf niet kan worden toegestaan zolang een eerdere beslissing die werd genomen ter bescherming van de openbare orde niet werd opgeheven. In dit arrest kan geenszins worden gelezen dat de belangen van een individuele burger van de Unie zouden primeren op de hogere belangen van de andere burgers van de Unie.

Verzoekers beschouwingen laten de Raad bijgevolg evenmin toe een schending van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel vast te stellen.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2016 tot weigering van de aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005. Hij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2016 tot afwijzing van een aanvraag tot gezinshereniging.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2016 tot weigering van de aanvraag tot opheffing van het ministerieel besluit tot terugwijzing van 13 oktober 2005 wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 augustus 2016 tot afwijzing van een aanvraag tot gezinshereniging wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK